

Roodkapje woonde in een groot huis
aan de rand van het bos.
Roodkapje mocht alles en moest niets. Bijna niets.
Heel af en toe moest ze bij grootmoeder langs.
Dat verwende nest uit het grote huis, zo noemde iedereen
haar. De Grote Wolf noemde haar gewoon Roodkapje.

‘Dag Roodkapje,’ groette de Grote Wolf haar
op die kwade dag.
‘Uit de weg! Ik heb haast!’ snauwde het meisje.
‘Grootmoeder zal blij zijn dat je langskomt!’
riep de Grote Wolf.
‘Zij wel, ja,’ gromde Roodkapje.
‘Je gromt beter dan een wolf,’
schaterde de Grote Wolf.

‘Waarom pluk je geen bloemetjes?
Daar houden dames op leeftijd van,’
stelde hij voor.
Even leek het alsof Roodkapje
hem zou afsnauwen. Toen haalde
ze haar schouders op.
‘Wie weet, zeurt ze dan net iets minder,’
mompelde ze.

Het wordt tijd dat ik zelf ook nog eens
bij grootmoeder langsga, dacht de Grote Wolf.
't Is zo'n aardig mens.

Fluitend ging hij op weg. Nog voor hij
bij het huisje was, ging de deur al open.
'Kom binnen, oude vriend!' riep grootmoeder.
'Welkom!'

